

3. U slučaju negativnog odgovora na drugo pitanje, može li država članica odlučiti da ne postoji nerazuman teret povezan s pružanjem dodatnih obveznih usluga koje nisu obuhvaćene Poglavljem II. te direktive ako je poduzetnik, u svojoj cjelini, ostvario dobitak od pružanja svih tih usluga u situaciji kada ima obvezu pružanja univerzalne usluge, uključujući pružanje usluga koje bi poduzetnik pružao čak i bez obveze pružanja univerzalne usluge?
4. Protivi li se Direktiva o univerzalnoj usluzi tomu da država članica utvrdi pravila da se određeni poduzetnikovi neto troškovi povezani s pružanjem univerzalne usluge u skladu s Poglavljem II. te direktive moraju računati na temelju svih prihoda i troškova povezanih s pružanjem dotične usluge, uključujući prihod i one troškove koje bi poduzetnik također imao bez obveze pružanja univerzalne usluge?
5. Ako se predmetna nacionalna pravila (vidjeti pitanja 1. do 4.) primjenjuju na dodatnu obveznu uslugu koja se mora pružati ne samo u Danskoj, nego u Danskoj i na Grenlandu, koji je na temelju Priloga II. UFEU-u prekomorska zemlja i područje, primjenjuju li se u tom slučaju odgovori na pitanja 1. do 4. i na dio zahtjeva koji se odnosi na Grenland, gdje su danske vlasti pružanje usluge povjerile poduzetniku s poslovnim nastanom u Danskoj koji na Grenlandu ne obavlja druge djelatnosti?
6. Koji je utjecaj članka 107. stavka 1., članka 108. stavka 3. UFEU-a i Odluke Komisije od 20. prosinca 2011. o primjeni članka 106. stavka 2. UFEU-a na državne potpore u obliku naknade za pružanje javnih usluga koje se dodjeljuju određenim poduzetnicima kojima je povjereno obavljanje usluga od općeg gospodarskog interesa ⁽²⁾ za odgovore na pitanja 1. do 5.?
7. Koji je utjecaj načela minimalnog narušavanja tržišnog natjecanja iz, među ostalim, članka 1. stavka 2., članka 3. stavka 2., uvodnih izjava 4., 18., 23., 26. i Dijela B Priloga IV. Direktivi o univerzalnoj usluzi za odgovore na pitanja 1. do 5.?
8. Ako se odredbe Direktive o univerzalnoj usluzi protive nacionalnim sustavima na koje se upućuje u pitanjima 1., 2. i 4., imaju li te odredbe ili zabrane izravan učinak?
9. Koje posebne čimbenike valja uzeti u obzir kod ocjenjivanja jesu li nacionalno vremensko ograničenje za prijave, kao što je to opisano u točki 3.17., i njihova primjena, usklađeni s načelima suradnje u dobroj vjeri, ekvivalentnosti i djelotvornosti prava EU?

⁽¹⁾ SL 2002. L 108, str. 51.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 3.

⁽²⁾ SL 2012. L 7, str. 3.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 3., str. 289.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. srpnja 2015. uputio Consiglio di Stato (Italija) – Maria Cristina Elisabetta Ornano protiv Ministero della Giustizia, Direzione Generale dei Magistrati del Ministero

(Predmet C-335/15)

(2015/C 294/53)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Consiglio di Stato

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Maria Cristina Elisabetta Ornano

Druga stranka u postupku: Ministero della Giustizia, Direzione Generale dei Magistrati del Ministero

Prethodno pitanje

1. Protive li se članak 11. prvi podstavak točka 1., točka 2. podtočka (b), točka 3. i posljednja i preposljednja uvodna izjava Direktive Vijeća 92/85/EEZ ⁽¹⁾ od 19. listopada 1992., članak 157. UFEU-a stavci 1., 2., i 4. (bivši članak 141. UEZ-a) i članak 158. UFEU-a (bivši članak 142. UEZ-a), u kojem je određeno da „[d]ržave članice nastoje održati postojeću jednakost između sustava plaćenih neradnih dana”, članak 2. stavak 2. točka (c) u vezi s člankom 14. stavkom 1. točkom (c) Direktive 2006/54/EZ ⁽²⁾, članak 15. i uvodne izjave 23. i 24. Direktive 2006/54/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. srpnja 2006. i, konačno, članak 23. Povelje Europske unije o temeljnim pravima nacionalnom pravnom propisu koji, na temelju članka 3. prvog podstavka Zakona br. 27. od 19. veljače 1981., u verziji koja je prethodila izmjeni izvršenoj člankom 1. stavkom 325. Zakona br. 311. od 30. prosinca 2004., ne dopušta dodjelu u njemu predviđene naknade za razdoblja obveznog roditeljnog dopusta koja su prethodila 1. siječnju 2005.?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 92/85/EEZ od 19. listopada 1992. o uvođenju mjera za poticanje poboljšanja sigurnosti i zdravlja na radu trudnih radnica te radnica koje su nedavno rodile ili doje (deseta pojedinačna direktiva u smislu članka 16. stavka 1. Direktive 89/391/EEZ) (SL L 348, str.1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 73.).

⁽²⁾ Direktiva 2006/54/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. srpnja 2006. o provedbi načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada (preinaka) (SL L 204, str. 23.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 1., str. 246.).

Žalba koju je 6. srpnja 2015. Europski ombudsman podnio protiv presude Općeg suda (četvrto vijeće) od 29. travnja 2015. u predmetu T-217/11, Staelen protiv Europskog ombudsmana

(Predmet C-337/15 P)

(2015/C 294/54)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žalitelj: Europski ombudsman (zastupnik: G. Grill, agent)

Druga stranka u postupku: Claire Staelen

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

Primarno:

— ukine presudu Općeg suda u predmetu T-217/11 (1) u mjeri u kojoj je u njoj utvrđeno (a) da je ombudsman počinio više nezakonitosti koje predstavljaju dovoljno ozbiljne povrede prava Unije, (b) da je nastala neimovinska šteta i (c) da postoji uzročna veza između nezakonitosti koje je identificirao Opći sud i te neimovinske štete i (2) u mjeri u kojoj je u njoj ombudsmanu naloženo da naknadi štetu iznosu od 7 000 eura;

— ako ukine presudu Općeg suda, odbije tužbu kao neosnovanu;

podredno,

— ako ukine presudu Općeg suda, vrati predmet na ponovno suđenje Općem sudu; i

— na pravedan i pravičan način odluči o troškovima.